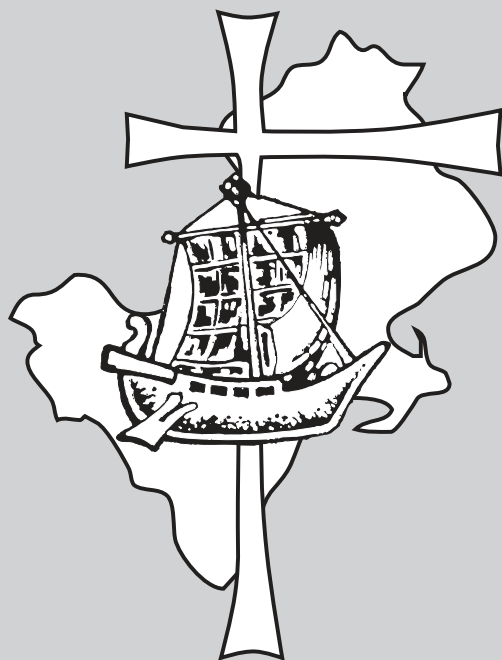

Butlletí Oficial del Bisbat de Tortosa

JUNY 2020

UMAS

su mutua de seguros

*35 años asegurando instituciones religiosas
y entidades de labor social*

C/ Santa Engracia, 10-12 -28010- MADRID
TLF: 91.319.10.10 www.umas.es

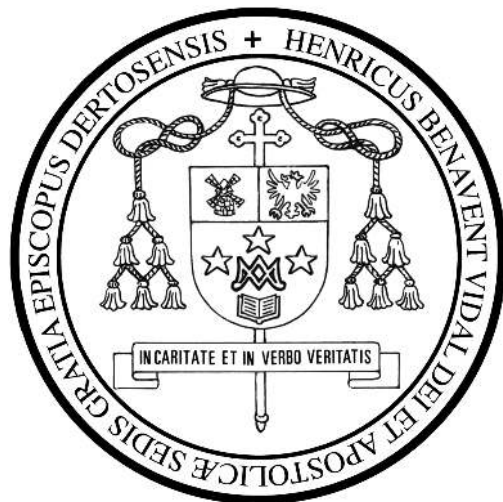
**Venda d'Equips, TPV's, Consumibles i Accessoris. Servei Tècnic.
Aplicacions a mida. Internet i Xarxes. LOPD. Formació.**

www.gis.cat

**C/ Vergés Paulí, 2
43500 — Tortosa**

**Telèfon: 977 588 082
Correu-e: gis@gis.cat**

Butletí Oficial

DEL

BISBAT DE TORTOSA

ANY CLXI - TOM CXXXIII

Juny 2020

Núm. 6

Sr. Bisbe

**Recuperar la vida eclesial:
L'oració en la vida de l'Església**
(*PARAULES DE VIDA – 7 juny 2020*)

Aquest diumenge, solemnitat de la Santíssima Trinitat, celebrem la Jornada de la vida contemplativa. La vida de les monges i dels monjos, amagada amb Crist en Déu en el silenci dels monestirs, és un tresor per a l'Església. El seu lliurament en favor de tota la humanitat i la seua oració per les necessitats del Poble de Déu són una font de gràcia i de benedicció per al món, que únicament es pot valorar des de la fe. És bo que els cristians no ens oblidem de pregar per aquells que dediquen la vida a resar per nosaltres. És un gest de reconeixement i gratitud.

La seua vocació constitueix un testimoniatge d'amor radical. En un món que culturalment tendeix a allunyar Déu de l'horitzó de la vida humana, ells són una crida vivent a què el posem en el lloc que li correspon, que no pot ser altre que el centre. Només quan Déu està en el nostre cor i en el cor del món es troben camins per dignificar de debò la humanitat. Els contemplatius també ens recorden que el vertader amor al proïsme és el que no espera res a canvi, el que no cerca reconeixement, recompensa o compensació afectiva. La seua vida orant en favor de la humanitat és un testimoniatge d'amor gratuït, generós i desinteressat. El que ells viuen d'una manera radical, ho hem de viure nosaltres en la relació amb Déu i amb els altres.

La seua vida és també una invitació a anar a allò autèntic i no quedar-nos en les aparences. Tots sabem l'important que és la publicitat en la cultura actual. Sembla que el que no es dona a conèixer no existeix. Però en l'afany de publicitat sovint s'oculten motivacions que poden acabar matant l'autenticitat. Qui cerca la veritat

de les coses no està obsessionat per donar-se a conèixer, perquè la veritat acaba brillant per ella mateixa. La vocació contemplativa és un testimoniatge de cerca de Déu viscuda des de l'autenticitat i amb un despreniment total, perquè únicament se cerca la veritat. Això és també una lliçó per a tots nosaltres.

L'Església creix de dins cap a fora. El primer és el que Déu fa en el cor dels cristians. Després el que fem nosaltres en les programacions, activitats i compromisos eclesials. Quan l'acció no està fonamentada en la Gràcia, podem caure en un activisme sense sentit. La vida contemplativa és essencial perquè l'Església no acabi convertint-se en una organització buida. En paraules de Santa Teresa de l'Infant Jesús, és el cor de l'Església, el membre del cos que possibilita que la vida arribi a tot l'organisme.

A mesura que anem recuperant la normalitat en la societat també s'anirà normalitzant la vida eclesial. Us convido a que no ens limitem a programar activitats. El que hem viscut pot ser una ocasió per aprofundir en l'oració i créixer interiorment. Que els nostres temples siguin de debò espais de pregària i que l'oració ocupe un lloc important en el dia a dia de les nostres parròquies. Només així l'Església es revitalitzarà.

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

**Recuperar la vida eclesial:
El testimoniatge de la caritat**
(*PARAULES DE VIDA -14 juny 2020*)

Aquest diumenge celebrem la solemnitat del Corpus Christi, en la que els creients confessem la nostra fe en la presència real de Crist en l'Eucaristia i manifestem que aquest sagrament, del qual neix i creix l'Església, és el tresor més valuós que el Senyor ens va deixar. La participació en l'Eucaristia ens porta a estimar els germans amb el mateix amor de Crist. Per això avui celebrem també la jornada de Càritas, que és l'instrument propi de la nostra diòcesi per posar en pràctica el manament de l'amor envers els més necessitats, organitzant la tasca caritativa en el bisbat, les parròquies i els arxiprestats.

Coincidint amb aquesta solemnitat, Càritas ha fet pública la seva memòria de l'any passat. És bo que tots els cristians i el conjunt de la societat siguem conscients de la tasca que es fa en les 34 seus que hi ha en el nostre territori diocesà. En aquesta memòria es reflecteix una gran part del compromís de la nostra església pels més pobres (existeixen també altres realitats, com les cases d'acollida o les conferències de Sant Vicenç de Paül). Hi trobareu dades, però allò que és més important no es pot quantificar ni reflectir en els papers, perquè és el compromís de tants cristians que, moguts per la seua fe, volen sembrar esperança en el cor d'aquells que viuen en situació de vulnerabilitat. Sense el treball dels voluntaris tot això no seria possible. A tots ells, el meu agraïment i el de tota la comunitat diocesana.

Però els reptes de Càritas no acaben mai. La situació que estem vivint ens obliga a reorganitzar la vida de l'església i també el treball que Càritas fa cada dia en totes les seus. En primer lloc hem d'agrair l'esforç dels qui han continuat treballant i han estat al costat de les persones que han trucat a la porta, així com a tots els qui amb les seves aportacions han ajudat a què els qui passen necessitats estiguin atesos.

Estem veient que aquesta crisi sanitària està provocant una crisi econòmica i social amb conseqüències en la vida de moltes famílies i persones. No oblidem que tot aquell que truque a la porta de l'Església afeixugat pel sofriment ha de ser escoltat i, en la mesura de les nostres possibilitats, atès. Som conscients que no podem solucionar tots els problemes. Ni ho pretenem, ni és la nostra missió. Els governants són els primers que tenen l'obligació de fer el possible perquè els necessitats siguin atesos. Però podem sembrar esperança en el cor de moltes persones, ajudar-les a sortir de les situacions que les angoixen, arribar on les estructures administratives no arriben i acompanyar d'aquesta manera els més vulnerables.

En aquest moment us vull demanar que, a més de col·laborar amb les campanyes de Càritas, sigui també una ocasió per potenciar la seua tasca en la nostra diòcesi de manera que siga un testimoni de l'Evangeli que volem viure cada dia.

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

Jesús, benèvol i humil de cor
(*PARAULES DE VIDA* –21 juny 2020)

Durant aquesta setmana hem celebrat la solemnitat del Sagrat Cor de Jesús. La devoció al Cor obert del Salvador ha tingut un gran arrelament en el poble cristià i és una benedicció per a l'Església, perquè al llarg dels segles ha despertat en molts cristians el desig de créixer en santedat vivint en gràcia de Déu, acostant-se als sagraments i creixent així en l'amistat amb Jesucrist. En moltes esglésies la imatge del Jesús mostrant-nos el seu cor ocupa un lloc destacat i atrau la mirada de molts creients que necessiten obrir-li el cor al Senyor.

El símbol del cor ens parla del nucli de la persona, dels seus sentiments més profunds, de les motivacions de la seua actuació. El mateix Jesús ens adverteix que el que fa impur l'home (pensaments perversos, fornicacions, robatoris, etc.) surt “de dins” (Mc 7, 21) del seu cor. Però el cor és també signe de veritat i d'autenticitat. Per això el Senyor ens ensenya que hem de perdonar “de cor” (Mt 18, 35). El més decisiu per a conèixer a una persona i el que desperta un sentiment d'amor cap a ella no és el que té, ni el que aconsegueix en la vida, ni el que sap, ni el poder que ostenta, sinó el que sent. Només una persona que ens obri el cor desperta en nosaltres la confiança necessària per a obrir-li el nostre.

En l'evangeli Jesús s'obri amb confiança als deixebles i els revela que és “benèvol i humil de cor” (Mt 11, 29). Únicament una persona humil desperta l'afecte i la confiança necessària en aquells que se senten cansats i afeixugats, perquè escolten la seua invitació a què vagin a Ell per trobar el descans que necessiten. El Senyor ens anima també a què, fixant-nos en el seu cor, aprenguem d'Ell. El més important que el cristià ha d'aprendre de Crist és a viure les Benaurances. Aquestes no són en primer lloc una norma moral (encara que inclouen una gran exigència ètica), ni un programa polític per transformar el món (encara que si tots les visquérem el món seria diferent): el fonamental és que són l'expressió dels sentiments que hi ha en el cor de Crist i la clau per entendre la seua vida. Només el Senyor les ha viscudes plenament i només mirant-lo a Ell i units a Ell en una relació d'autèntica amistat, podem fer-les vida.

La humilitat i la mansuetud són les dues primeres benaurances. En certa manera, inclouen totes les altres. Per amor a Crist l'autèntic cristià desitja imitar-lo, perquè ha descobert que només en Ell es tro-

ba l'autèntica riquesa i la promesa de la vertadera Vida. Només per aquest motiu els deixebles podem acollir la senzillesa i la pobresa com a forma de vida; renunciar a cercar la seguretat i la felicitat en el que tenim o aconseguim amb el nostre esforç i que, sovint, considerem un tresor valuós; abraçar la humilitat; considerar els altres com a superiors a nosaltres mateixos i no creure'ns millors que ells; viure la mansuetud que porta a perdonar a qui ens ofèn i a respondre al mal amb una benedicció. Si vivim així el nostre cor serà cada dia més semblant al de Crist i la nostra vida un testimoni creïble de l'Evangelí.

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

Sant Pere i Sant Pau

(PARAULES DE VIDA –28 juny 2020)

El dia 29 de juny celebrarem la solemnitat dels sants apòstols Pere i Pau. L'Església commemora el seu martiri el mateix dia perquè van estar units per un mateix amor a Crist fins al punt de donar la vida per Ell. Els textos de la litúrgia d'aquesta festa exalten l'honor de la ciutat de Roma, per ser el lloc on van predicar l'Evangelí els últims anys de la seua vida, van vessar la seua sang donant testimoni de la fe i on es conserven els seus sepulcres. Per això des dels primers segles l'Església de Roma, presidida pel successor de Pere, ha tingut una primacia sobre la resta de les esglésies i el Papa és el principi visible de la comunió i la unitat de tots els catòlics.

Pere va conèixer Crist des del moment en què el Senyor va començar la vida pública. Quan després del discurs del Pa de Vida en la sinagoga de Cafarnaüm molts deixebles el van abandonar perquè el seu llenguatge els semblava dur, i els va preguntar als dotze si ells també volien abandonar-lo, Pere va respondre en nom de tots: "Senyor, a qui aniríem? Tu tens paraules de vida eterna, i nosaltres creiem i sabem que tu eres el Sant de Déu" (Jn 6, 68). En Cesarea de Filip, davant la pregunta dirigida als apòstols: "I vosaltres, qui dieu que sóc?" (Mt 16, 15), Pere va ser el primer a confessar la fe: "Tu eres el Messies, el Fill del Déu viu" (Mt 16, 16). Aquest fet li va valdre rebre de Crist una missió especial a l'Església: "Et donaré les claus del Regne del cel; tot allò que lliguis a la terra quedarà lligat

al cel, i tot allò que deslliguis a la terra quedarà deslligat al cel” (Mt 16, 19). Malgrat que coneixia la feblesa de Pere, abans de morir, Jesús li va confiar la missió de confirmar en la fe els germans (Lc 22, 32), i després de ressuscitar li va encarregar la tasca de pasturar les seues ovelles (Jn 21, 15-17). La comunió amb Pere assegura la comunió amb Crist. Per això, quan en els inicis l’Església comença a patir persecució i Pere és empresonat, “la comunitat pregava a Déu intensament per ell” (Ac 12, 5).

En comunió amb Pere, Pau, que no havia conegut personalment Jesús, va aprofundir el missatge cristià en un doble sentit: l’única cosa necessària per a salvar-se és creure en Crist i viure en Ell en una vida nova i, en segon lloc, es tracta d’un missatge dirigit a tothom: és una bona notícia que té abast universal. En Pau la fe cristiana s’obri a tots els pobles. Això el va portar a una relativització de tot allò en què havia posat l’esperança abans que el Senyor ressuscitat es fes present mentre es dirigia a Damasc: l’orgull de pertànyer al poble escollit, la satisfacció de ser un bon complidor de la llei, la pretensió de poder salvar-se per ell mateix... Comparat amb l’excel·lència del coneixement de Crist tot això no té cap valor. Crist s’havia apoderat d’ell i només desitjava una cosa: apoderar-se d’Ell (Flp 3, 12). Tant Pere com Pau van arribar a la mateixa meta, encara que per camins diferents. Per això l’Església celebra la seua festa el mateix dia.

Igual que l’Església primitiva orava insistentment per Pere, preguem també nosaltres insistentment pel seu successor, el papa Francesc, perquè Déu li concedeixi saviesa i fortalesa per confortar-nos en la fe en aquests moments difícils, i faci d’ell un predicador incansable de l’Evangeli.

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

Recuperar la vida eclesial:
La oración en la vida de la Iglesia
(PALABRAS DE VIDA – 7 junio 2020)

Este domingo, solemnidad de la Santísima Trinidad, celebramos la Jornada de la vida contemplativa. La vida de las monjas y de los monjes, escondida con Cristo en Dios en el silencio de los monasterios, es un tesoro para la Iglesia. Su entrega en favor de toda la

humanidad y su oración por las necesidades del Pueblo de Dios son una fuente de gracia y de bendición para el mundo, que únicamente se puede valorar desde la fe. Es bueno que los cristianos no nos olvidemos de orar por aquellos que dedican su vida a rezar por nosotros. Es un gesto de reconocimiento y gratitud.

Su vocación constituye un testimonio de amor radical. En un mundo que culturalmente tiende a alejar a Dios del horizonte de la vida humana, ellos son una llamada viviente a que le pongamos en el lugar que le corresponde, que no puede ser otro que el centro. Solo cuando Dios está en nuestro corazón y en el corazón del mundo se encuentran caminos para dignificar de verdad la humanidad. Los contemplativos también nos recuerdan que el verdadero amor al prójimo es el que no espera nada a cambio, el que no busca reconocimiento, recompensa o compensación afectiva. Su vida orante en favor de la humanidad es un testimonio de amor gratuito, generoso y desinteresado. Lo que ellos viven de una manera radical, lo tenemos que vivir nosotros en la relación con Dios y con los otros.

Su vida es también una invitación a ir a lo auténtico y no quedarnos en las apariencias. Todos sabemos lo importante que es la publicidad en la cultura actual. Parece que lo que no se da a conocer no existe. Pero en el afán de publicidad frecuentemente se ocultan motivaciones que pueden acabar matando la autenticidad. Quien busca la verdad de las cosas no está obsesionado por darse a conocer, porque la verdad acaba brillando por sí misma. La vocación contemplativa es un testimonio de búsqueda de Dios vivida desde la autenticidad y con un desprendimiento total, porque únicamente se busca la verdad. Esto es también una lección para todos nosotros.

La Iglesia crece de dentro hacia fuera. Lo primero es lo que Dios hace en el corazón de los cristianos. Después lo que hacemos nosotros en las programaciones, actividades y compromisos eclesiales. Cuando la acción no está fundamentada en la Gracia, podemos caer en un activismo sin sentido. La vida contemplativa es esencial para que la Iglesia no acabe convirtiéndose en una organización vacía. En palabras de Santa Teresa del Niño Jesús, es el corazón de la Iglesia, el miembro del cuerpo que posibilita que la vida llegue a todo el organismo.

A medida que vamos recuperando la normalidad en la sociedad también se irá normalizando la vida eclesial. Os invito a que no nos limitemos a programar actividades. Lo que hemos vivido puede ser una ocasión para profundizar en la oración y crecer interiormente.

Que nuestros templos sean de verdad espacios de plegaria y que la oración ocupe un lugar importante en el día a día de nuestras parroquias. Solo así la Iglesia se revitalizará.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

**Recuperar la vida eclesial:
El testimonio de la caridad**
(PALABRAS DE VIDA – 14 junio 2020)

Este domingo celebramos la solemnidad del Corpus Christi, en la que los creyentes confesamos nuestra fe en la presencia real de Cristo en la Eucaristía y manifestamos que este sacramento, del que nace y crece la Iglesia, es el tesoro más valioso que el Señor nos dejó. La participación en la Eucaristía nos lleva a amar a los hermanos con el mismo amor de Cristo. Por eso hoy celebramos también la jornada de Cáritas, que es el instrumento propio de nuestra diócesis para poner en práctica el mandamiento del amor hacia los más necesitados, organizando la tarea caritativa en la diócesis, las parroquias y los arciprestazgos.

Coincidiendo con esta solemnidad, Cáritas ha hecho pública su memoria del año pasado. Es bueno que todos los cristianos y el conjunto de la sociedad seamos conscientes de la tarea que se hace en las 34 sedes que hay en nuestro territorio diocesano. En esta memoria se refleja una gran parte del compromiso de nuestra iglesia por los más pobres (existen también otras realidades, como las casas de acogida o las conferencias de San Vicente de Paúl). En ella encontraréis datos, pero lo más importante no se puede cuantificar ni reflejar en los papeles, porque es el compromiso de tantos cristianos que, movidos por su fe, quieren sembrar esperanza en el corazón de aquellos que viven en situación de vulnerabilidad. Sin el trabajo de los voluntarios todo esto no sería posible. A todos ellos, mi agradecimiento y el de toda la comunidad diocesana.

Pero los retos de Cáritas no acaban nunca. La situación que estamos viviendo nos obliga a reorganizar la vida de la iglesia y también el trabajo que Cáritas hace cada día en todas sus sedes. En primer lugar tenemos que agradecer el esfuerzo de quienes han continuado

trabajando y han estado junto a las personas que han llamado a la puerta, así como a todos los que con sus aportaciones han ayudado a que quienes pasan necesidades estén atendidos.

Estamos viendo que esta crisis sanitaria está provocando una crisis económica y social con consecuencias en la vida de muchas familias y personas. No olvidemos que todo aquel que llame a la puerta de la Iglesia angustiado por el sufrimiento debe ser escuchado y, en la medida de nuestras posibilidades, atendido. Somos conscientes de que no podemos solucionar todos los problemas. Ni lo pretendemos, ni es nuestra misión. Los gobernantes son los primeros que tienen la obligación de hacer lo posible para que los necesitados sean atendidos. Pero podemos sembrar esperanza en el corazón de muchas personas, ayudarlas a salir de las situaciones que las angustian, llegar donde las estructuras administrativas no llegan y acompañar de este modo a los más vulnerables.

En este momento os quiero pedir que, además de colaborar con las campañas de Cáritas, aprovechemos la ocasión para potenciar su tarea en nuestra diócesis de forma que sea un testimonio del Evangelio que queremos vivir cada día.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

Jesús, manso y humilde de corazón
(PALABRAS DE VIDA – 21 junio 2020)

Durante esta semana hemos celebrado la solemnidad del Sagrado Corazón de Jesús. La devoción al Corazón abierto del Salvador ha tenido un gran arraigo en el pueblo cristiano y es una bendición para la Iglesia, porque a lo largo de los siglos ha despertado en muchos cristianos el deseo de crecer en santidad viviendo en gracia de Dios, acercándose a los sacramentos y creciendo así en la amistad con Jesucristo. En muchas iglesias la imagen del Jesús mostrándonos su corazón ocupa un lugar destacado y atrae la mirada de muchos creyentes que necesitan abrirle el corazón al Señor.

El símbolo del corazón nos habla del núcleo de la persona, de sus sentimientos más profundos, de las motivaciones de su actuación. El mismo Jesús nos advierte que lo que hace impuro al hombre

(pensamientos perversos, fornicaciones, robos, etc) sale “de dentro” (Marcos 7, 21) de su corazón. Pero el corazón es también signo de verdad y de autenticidad. Por ello el Señor nos enseña que debemos perdonar “de corazón” (Mateo 18, 35). Lo más decisivo para conocer a una persona y lo que despierta un sentimiento de amor hacia ella no es lo que tiene, ni lo que consigue en la vida, ni lo que sabe, ni el poder que ostenta, sino lo que siente. Solo una persona que nos abre su corazón despierta en nosotros la confianza necesaria para abrirle el nuestro.

En el evangelio Jesús se abre con confianza a los discípulos y les revela que es “manso y humilde de corazón” (Mateo 11, 29). Únicamente una persona humilde despierta el afecto y la confianza necesaria en aquellos que se sienten cansados y agobiados, para que escuchen su invitación a que vayan a Él para encontrar el descanso que necesitan. El Señor nos anima también a que, fijándonos en su corazón, aprendamos de Él. Lo más importante que el cristiano tiene que aprender de Cristo es a vivir las Bienaventuranzas. Estas no son en primer lugar una norma moral (aunque encierran una gran exigencia ética), ni un programa político para transformar el mundo (aunque si todos las viviéramos el mundo sería distinto): lo fundamental es que son la expresión de los sentimientos que hay en el corazón de Cristo y la clave para entender su vida. Solo el Señor las ha vivido plenamente y solo mirándole a Él y unidos a Él en una relación de auténtica amistad, podemos hacerlas vida.

La humildad y la mansedumbre son las dos primeras bienaventuranzas. En cierto modo, incluyen todas las demás. Por amor a Cristo el auténtico cristiano desea imitarlo, porque ha descubierto que solo en Él se encuentra la auténtica riqueza y la promesa de la verdadera Vida. Solo por este motivo los discípulos podemos acoger la sencillez y la pobreza como forma de vida; renunciar a buscar la seguridad y la felicidad en lo que tenemos o conseguimos con nuestro esfuerzo y que, a menudo, consideramos un tesoro valioso; abrazar la humildad; considerar a los otros como superiores a nosotros mismos y no creernos mejores que ellos; vivir la mansedumbre que lleva a perdonar a quien nos ofende y a responder al mal con una bendición. Si vivimos así nuestro corazón será cada día más parecido al de Cristo y nuestra vida un testimonio creíble del Evangelio.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

San Pedro y San Pablo (PALABRAS DE VIDA – 28 junio 2020)

El día 29 de junio celebraremos la solemnidad de los santos apóstoles Pedro y Pablo. La Iglesia conmemora su martirio el mismo día porque estuvieron unidos por un mismo amor a Cristo hasta el punto de dar la vida por Él. Los textos de la liturgia de esta fiesta exaltan el honor de la ciudad de Roma, por ser el lugar donde predicaron el Evangelio los últimos años de su vida, derramaron su sangre dando testimonio de la fe y donde se conservan sus sepulcros. Por esto desde los primeros siglos la Iglesia de Roma, presidida por el sucesor de Pedro, ha tenido una primacía sobre el resto de las iglesias y el Papa es el principio visible de la comunión y la unidad de todos los católicos.

Pedro conoció a Cristo desde el momento en que el Señor comenzó su vida pública. Cuando después del discurso del Pan de Vida en la sinagoga de Cafarnaún muchos discípulos lo abandonaron porque su lenguaje les parecía duro, y preguntó a los doce si ellos también querían abandonarle, Pedro respondió en nombre de todos: “Señor, ¿a quién vamos a acudir? Tú tienes palabras de Vida eterna; nosotros creemos y sabemos que tú eres el Santo de Dios” (Jn 6, 68). En Cesarea de Filipo, ante la pregunta dirigida a los apóstoles: “Y vosotros, ¿quién decís que soy yo?” (Mt 16, 15), Pedro fue el primero en confesar la fe: “Tú eres el Mesías, el Hijo del Dios vivo” (Mt 16, 16). Este hecho le valió recibir de Cristo una misión especial en la Iglesia: “Te daré las llaves del reino de los cielos; lo que ates en la tierra quedará atado en los cielos, y lo que desates en la tierra quedará desatado en los cielos” (Mt 16, 19). A pesar de que conocía la debilidad de Pedro, antes de morir, Jesús le confió la misión de confirmar en la fe a los hermanos (Lc 22, 32), y después de resucitar le encargó la tarea de apacentar sus ovejas (Jn 21, 15-17). La comunión con Pedro asegura la comunión con Cristo. Por ello, cuando en los inicios la Iglesia comienza a sufrir persecución y Pedro es encarcelado, “la Iglesia oraba insistentemente a Dios por él” (Hech 12, 5).

En comunión con Pedro, Pablo, que no había conocido personalmente a Jesús, profundizó el mensaje cristiano en un doble sentido: lo único necesario para salvarse es creer en Cristo y vivir en Él en

una vida nueva y, en segundo lugar, se trata de un mensaje dirigido a todo el mundo: es una buena noticia que tiene alcance universal. En Pablo la fe cristiana se abre a todos los pueblos. Esto le llevó a una relativización de todo aquello en lo que había puesto su esperanza antes de que el Señor resucitado se hiciera presente mientras se dirigía a Damasco: el orgullo de pertenecer al pueblo elegido, la satisfacción de ser un buen cumplidor de la ley, la pretensión de poder salvarse por sí mismo... Comparado con la excelencia del conocimiento de Cristo ya no tiene ningún valor. Había sido alcanzado por Cristo y solo deseaba una cosa: alcanzar a Cristo (Flp 3, 12). Tanto Pedro como Pablo llegaron a la misma meta, aunque por caminos distintos. Por ello la Iglesia celebra su fiesta el mismo día.

Igual que la Iglesia primitiva oraba insistentemente por Pedro, oremos también nosotros insistentemente por su sucesor, el papa Francisco, para que Dios le conceda sabiduría y fortaleza para confortarnos en la fe en estos momentos difíciles, y haga de él un predicador incansable del Evangelio.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

Activitats
de l'Excm. i Rvdm. Enrique Benavent Vidal,
bisbe de Tortosa
Juny 2020

- 2-5- Despatxa assumptes en la cúria diocesana.
- 3.- Tortosa, seu de Càritas diocesana: Presideix la reunió del Consell de Càritas.
- 6.- Parròquia *Santa Bàrbara*, de Santa Bàrbara: presideix la celebració de l'Eucaristia i administra el sagrament de la Confirmació a dos adults.
- 7.- Tortosa, Catedral: presideix l'Eucaristia dominical.

- 8.- Despatxa assumptes en la cúria.
Tortosa, catedral: presideix l'Eucaristia commemorativa en la solemnitat de la dedicació de la Catedral.
- 9.- Despatxa assumptes en la cúria i es reuneix amb el Consell Episcopal.
- 10.- Rep visites i despatxa assumptes en la cúria.
- 11.- Palau episcopal: presideix la roda de premsa en la qual Càritas diocesana presenta la seva memòria social de l'any 2019.
Seminari: presideix la reunió dels preveres de l'arxiprestat Baix Ebre.
- 12.- Despatxa assumptes en la cúria.
- 14.- Tortosa, catedral de Santa Maria: presideix la solemne Eucaristia del Corpus Christi.
- 15-18.- Despatxa assumptes en la cúria diocesana.
- 16.- Participa en la vídeo reunió dels bisbes de les diòcesis amb seu a Catalunya.
- 19.- Gandesa: presideix la reunió dels preveres de l'arxiprestat Terra Alta.
- 21.- Tortosa, Catedral: presideix l'Eucaristia dominical.
- 22.- Rep visites i despatxa assumptes en la cúria.
Parròquia *Sant Antoni de Pàdua*, de Roquetes: presideix la Missa d'exèquies de la Sra. Concepció Panisello, mare del Rev. Josep Maria Garcia Panisello.
- 23.- Despatxa assumptes en la cúria.
Tortosa, seminari: presideix la reunió d'arxiprestes i delegats diocesans.
- 29-30.- Despatxa assumptes en la cúria.

Vicaria General

Funeral diocesà per les víctimes del Coronavirus

Benvolguts germans

Pau i joia en Crist.

Seguint les indicacions de la Conferència Episcopal, també l'Església diocesana de Tortosa celebrarà un FUNERAL DIOCESÀ per les víctimes del Coronavirus.

Tractant-se d'un Funeral "diocesà" a celebrar *en la Catedral* calia esperar que de tots els pobles de la Diòcesi es pogués realment venir a Tortosa.

Per aquest motiu s'ha programat pel dissabte 11 de juliol a les 11:30 h.

En començar la Concelebració eucarística presidida pel Sr Bisbe, es llegirien els noms dels diocesans morts per la COVID-19.

Cal que cada Sr Rector s'informi bé i comuniqui a Vicaria General els noms i cognoms dels morts per la COVID-19 en la seva Parròquia.

Cal, però, abans demanar l'autorització de la família per fer pública la identitat dels difunts pels quals s'oferirà aquesta Missa a la Catedral.

Convindria la participació dels Mossens en aquesta Eucaristia per expressar visiblement que és l'Església diocesana, presidida pel sr Bisbe, la que celebra aquest Funeral.

Els familiars i feligresos que ho desitgin són convidats a participar-hi.

Tortosa, 15 de juny de 2020

José-Luis Arín Roig
Vicari General

Crònica diocesana

Aniversari de la consagració i dedicació de la catedral de Tortosa

El dia 8 de juny, es celebrà el 423è aniversari de la Consagració-Dedicació de la Catedral. Malgrat les circumstàncies d'afectació per la COVID-19, havent entrat ja les Terres de l'Ebre a la fase 3 del desconfinament, ens vam reunir un bon nombre de fidels, presidits pel Sr. Bisbe, Mons. Enrique Benavent Vidal, per celebrar com tots els anys l'Eucaristia d'acció de gràcies per la nostra catedral. També hi participaren algunes religioses. Van concelebrar amb el Sr. Bisbe, el Capítol Catedral, excepte els canonges que serveixen parròquies que no pertanyen a les Terres de l'Ebre a causa del confinament, i dos preveres més. Seguint les normes marcades, al presbiteri hi eren el Sr. Bisbe, el Sr. Vicari General, el Rector de la parròquia del Sant Crist de la Catedral i el canonge Prefecte de Litúrgia. Els altres concelebrants van romandre tota la celebració als primers bancs de la nau central. Els cants foren dirigits per Mn. Víctor Cardona, acompanyats de l'orgue a càrrec de Mn. Isaïes Riba.

S'inicià la celebració amb el cant: "La terra lloï el Senyor". El Sr. Vicari General, Il·lm. José Luís Arín, va fer la monició d'entrada: Quan els cristians celebrem un aniversari és per donar gràcies a Déu. Avui li donem gràcies pels 423 anys de la consagració de la nostra catedral, el 8 de juny de 1597. És un dia d'acció de gràcies del poble de Déu que peregrina com a pedres vives d'aquest temple, església mare de la nostra diòcesi. Tanmateix el degà capitular proclamà totes les lectures

El Sr. Bisbe, l'homilia es referí a un text de Sant Agustí sobre el temps de la construcció d'un temple, tot destacant que, moltes vegades, és un temps dolorós. És el temple del esforç i del treball. En canvi el dia de la Dedicació és un dia de joia, és un dia de festa. Per tant la festa de la Dedicació de la nostra catedral, ha de ser un dia d'alegria per a tota l'església diocesana. La catedral es una presència de Déu en el seu poble. Per als cristians el temple ens parla de Déu, del seu amor, de la seua gràcia i de la seua glòria. És el lloc de la seua presència i és per a nosaltres un lloc sagrat, un lloc de pregària.

Però d'aquest temple sant Pau ens ha dit: “...*El temple de Déu és sagrat, i aquest temple sou vosaltres*” Som un temple que també s’ha de construir en la història i en aquest temps de construcció es passa per moments de sofriment, de dolor i d’esforç. La comunitat cristiana sempre està en construcció.

Donem gràcies al Senyor per la celebració del 423è aniversari de la dedicació de la catedral, església mare de la diòcesi, lloc de trobada i de pregària de la gran família diocesana. *Maria Joana Querol Beltrán*

Nota de premsa.
Presentació de la memòria social any 2019,
Càritas Diocesana de Tortosa davant el COVID-19

Càritas Diocesana ha presentat als mitjans de comunicació la Memòria Social corresponent a l’any 2019. En un acte presidit pel Bisbe de Tortosa D. Enrique Benavent, i amb l’assistència del Director de Càritas Diocesana Agustí Castell i el Secretari General Agustí Adell, han donat a conèixer els aspectes més importants de l’activitat desenvolupada per aquesta institució al llarg de l’any passat.

Sota el títol “*Doneu-los vosaltres de menjar*” (Mt. 14, 16b), es fa referència a l’expressió de Jesús davant la gentada que s’havia congregat al seu voltant plenes de febleses i buides d’esperança. A Jesús no li és indiferent el sofriment del poble.

Celebració de la solemnitat del Corpus Christi
a la Catedral de Tortosa

El diumenge, 14 de juny, es celebrà a la Catedral la solemnitat del Cos i la Sang de Crist. A les 12 h. el Sr. Bisbe, Mons. Enrique Benavent Vidal, presidí l’Eucaristia, concelebrada per membres del Capítol Catedral i preveres de la ciutat. S’inicià la celebració amb el cant: “Este es el día que actuó el Señor”. Durant la celebració, Joan Redó dirigí els cants, acompanyat al orgue per Mn. Isaïes.

El Sr. Vicari General, va fer la monició d'entrada: Ens hem reunit per celebrar la solemnitat del Cos i la Sang de Crist. Avui obrim el nostre cor en nom de Càritas i de l'Església. Obrim també les nostres portes als germans en aquesta crisi que estem passant a causa de la pandèmia. És el dia de l'amor fet caritat. Ajudem-los.

Un membre de l'Arxiconfraria de la Mare de Déu de la Cinta proclamà la 1ª lectura del llibre del Deuteronomi (Dt 8, 2-3. 14b-16a). El Salm responsorial 147 fou tot cantat i els fidels intercalàvem: "*Glorifica el Senyor, Jerusalem*". La 2ª lectura de la 1ª carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 10, 16-17) va ser proclamada per la presidenta de la Cort d'Honor. Després del cant de l'Al·leluia, Mn. Josep Ma Membrado proclamà l'Evangelí segons sant Joan (Jn 6, 51-58).

El Sr. Bisbe inicià l'homília saludant l'II-Im. Sr. Vicari General, Capítol Catedralici, germans en el sacerdoci, Sra. Alcaldessa i regidors, Reial Arxiconfraria de la Mare de Déu de la Cinta i Cort d'Honor, germans i germanes tots i de manera especial vull saludar tots els diocesans que gràcies als mcs participeu d'aquesta celebració. Els cristians alimenten la seua vida cristiana participant de l'Eucaristia, sobretot els diumenges. És a més a més un sagrament senzill: pa i vi; aliments que formen part de la nostra vida diària i, sovint caiem en el perill de no valorar-los prou perquè els tenim cada dia. En canvi són necessaris per a viure. D'alguna manera ens passa igual amb l'Eucaristia, que com forma part de la nostra vida cristiana, de vegades no li donem prou importància.

Avui l'Església celebra la festa del Cos de Crist. Agraïm al Senyor la seua presència d'una manera senzilla, però molt viva. Sense l'aliment de l'Eucaristia no es pot sostenir la nostra vida cristiana. En la primera lectura que hem proclamat Moisès diu al poble d'Israel: "*...Recorda't del Senyor, el teu Déu... que t'ha fet passar per aquest desert immens i terrible, infestat de serps verinoses i d'escorpins, una terra eixuta, sense aigua, on per tu va fer saltar un doll d'aigua de la roca dura, i t'hi alimentava del manà, que els teus pares no coneixien*". Tampoc la nostra fe es podria mantenir sense participar de l'Eucaristia. En aquests moments que estem passant, és quan sentim que el Senyor és la nostra força i el dejuni eucarístic que hem passat aquests mesos, ens ajuda a valorar aquest sagrament del Cos i la Sang de Crist. Una Església que no es reuneix per celebrar l'Eucaristia és una Església dispersa. Sant Pau en la primera carta als cristians de Corint ens ha dit: "*El pa és un de sol.*"

Per això, tots nosaltres, ni que siguem molts, formem un sol cos, ja que tots participem del mateix pa". El fonament de la unitat eclesial no som nosaltres. El que ens fa un únic cos és precisament que tots participem de l'Eucaristia i com tots participem del mateix Pa, l'Església es manté en vida i, el no poder participar d'aquest Sagrament ha provocat una certa dispersió eclesial.

Ara és el moment que els cristians formem una comunitat entorn del Cos de Crist. Que aquesta celebració ajude la nostra diòcesi i les nostres parròquies a mantenir-nos units gràcies a l'Eucaristia. El caminar de l'Església té una meta i tots hi caminem cap a la mateixa. El poble d'Israel no hauria pogut arribar a la meta si no s'hagués alimentat del manà. El Senyor ens diu en l'Evangelí que acabem de proclamar: *"Us ho dic amb tota veritat: Si no mengeu la carn del Fill de l'home i no beveu la seva sang, no podeu tenir vida en vosaltres"*. L'Eucaristia ens uneix a Crist: *"Qui menja la meua carn i beu la meua sang està en mi i jo en ell"*. *Qui de veritat té ganes d'arribar a la vida eterna necessita d'aquest aliment*.

L'amor a Crist ens porta a l'amor als germans. Avui, dia de Corpus, és el "Dia de la Caritat". Hem de compartir el nostre pa amb els més pobres. Agraïm el treball de Càritas que sempre ajuda els més desfavorits de la societat, però durant aquests mesos de tantes dificultats a causa de la pandèmia, han estat encara més oberts envers els més necessitats.

Tots els anys celebrem la processó pels nostres carrers. Aquest any no serà possible, però, en totes les parròquies de la nostra diòcesi, des de la porta de l'església es beneiran els nostres pobles i les nostres ciutats, per a que Jesús sigui vida i benedicció. Que així segue.

En les pregàries Mn. Membrado pregà pels preveres, per tots els cristians, pels malalts, pels que estan a les portes de la mort... i per a que el Senyor faci créixer la nostra fe i el nostre amor, essent sempre fidels al sagrament de l'Eucaristia. Tot seguit ens comunicà que com era el "Dia de la Caritat" féssim les nostres aportacions econòmiques per ajudar els més pobres i necessitats. Arribat el moment de la Comunió vam cantar: "Jo sóc el pa de vida".

Tot seguit la Processó. Després de fer l'exposició del Santíssim, el Sr. Bisbe, els preveres i l'alcalde de Tortosa, Meritxell Roigé, en representació de la ciutat, van adreçar-se pel passadís de la nau central fins a la porta principal de la catedral. Els fidels vam romandre als nostres llocs. El bisbe Enrique va fer una pregària i beneí la ciutat

mentre se sentia el volteig de les campanes. Després, en processó i cantant: “Cantemos al amor de los amores” van retornar a l’altar major. A continuació el Sr. Bisbe va llegir l pregària que Papa Francesc va fer a Roma davant del Santíssim, el 27 de març d’aquest any, amb motiu de la pandèmia del coronavirus. Els fidels responíem a cada invocació:

- *Veritable Déu present en aquest sagrament. T’adorem, Senyor*
- *Vencedor del pecat i de la mort... T’adorem Senyor*
- *Fill unigènit del Pare que vas venir per a salvar-nos... Criem en Vós, Senyor*
- *De l’orgull, de la por i de l’angoixa. Allibereu-nos, Senyor*
- *De la duresa de cor i de la incapacitat d’estimar... Allibereu-nos, Senyor*
- *De tots els mals que afeixuguen a la humanitat... Salveu-nos, Senyor*
- *Guarda l’Església que travessa aquests moments de desert. Consoleu-nos Senyor*
- *A l’hora de la prova i del dolor... Consoleu-nos, Senyor*
- *En el combat contra el mal i el pecat... Doneu-nos el vostre Esperit, Senyor*
- *Quan el dolor ens visita. Obriu-nos a l’esperança, Senyor. Amén.*

Després de cantar: “Tantum Ergo Sacramentum” el Sr. Bisbe donà la benedicció final amb el Santíssim i tot seguit ens digué: A tots els qui heu participat de la celebració des de la catedral i pels mitjans de comunicació social, que el Senyor us beneeixi. Que passeu un bon diumenge. Aneu-vos-en en pau. Ens vam acomiadar amb el cant: “Christus vincit”

Maria Joana Querol Beltrán

Congregación para el Culto Divino y Disciplina de los Sacramentos

CARTA A LOS PRESIDENTES DE LAS CONFERENCIAS EPISCOPALES
SOBRE LAS INVOCACIONES
“MATER MISERICORDIAE”,
“MATER SPEI”,
Y “SOLACIUM MIGRANTIUM”
PARA SU INCLUSIÓN EN LAS LETANÍAS LAURETANAS

Desde el Vaticano, 20 de junio de 2020
Memoria del Inmaculado Corazón de la Bienaventurada Virgen
María
Eminencia,
Excelencia,

Peregrina hacia la Santa Jerusalén del cielo, para gozar de la inseparable comunión con Cristo, su Esposo y Salvador, la Iglesia recorre los caminos de la historia encomendándose a Aquella que creyó en la palabra del Señor. Sabemos por el Evangelio que los discípulos de Jesús aprendieron, desde el principio, a alabar a la “bendita entre las mujeres” y a contar con su intercesión maternal. Son innumerables los títulos e invocaciones que la piedad cristiana, a lo largo de los siglos, ha dedicado a la Virgen María, camino privilegiado y seguro para el encuentro con Cristo. También en el tiempo presente, atravesado por motivos de incertidumbre y desconcierto, el recurso devoto a ella, lleno de afecto y confianza, es particularmente sentido por el pueblo de Dios.

Como intérprete de este sentimiento, el Sumo Pontífice FRANCISCO, acogiendo los deseos expresados, ha dispuesto que en el formulario de las letanías de la Bienaventurada Virgen María, llamadas “Lauretanas”, se inserten las invocaciones “Mater misericordiae” (Madre de la misericordia) “Mater spei” (Madre de la esperanza) y “Solacium migrantium” (Consuelo-Ayuda de los migrantes).

La primera invocación se colocará después de “Mater Ecclesiae”, la segunda después de “Mater divinae gratiae”, la tercera después de “Refugium peccatorum”.

Me complace informarle de esta disposición para que sea conocida y aplicada y aprovecho la oportunidad para expresarle mi aprecio.

Suyo en el Señor

Robert Card. Sarah
Prefecto

† Arthur Roche
Arzobispo Secretario

Conferència Episcopal Espanyola

Subcomissió d'Acció Caritativa i Social

Mensaje con motivo del Día de la Caridad

“Sentado a la mesa con ellos” (Lc 24, 18)

4 de junio 2020, Corpus Christi

En la solemnidad del Corpus Christi, el Señor, compadecido de nuestra enfermedad pandémica, de nuestra desesperanza y soledad, nos invita a encontrarnos con Él en el camino y a sentarnos a comer a su mesa. Espera así que, unidos a Él, nos convirtamos en testigos de la fe, forjadores de esperanza, promotores de fraternidad y constructores de solidaridad en medio de esta situación tan dolorosa que estamos atravesando.

1.- En un singular ayuno eucarístico

Hemos vivido semanas sin poder participar física y plenamente de la Eucaristía. Poco a poco vamos volviendo a una cierta normalidad al poder recuperar la participación del Pueblo de Dios en la mesa del Señor. Esta participación será progresiva y estará condicionada por el cumplimiento de las condiciones de aforo y de las normas. Muchos niños no han podido celebrar aún la Primera Comunión y no podrán acompañar a Jesús sacramentado por las calles de nuestros pueblos y ciudades el día del Corpus Christi. Quera el Señor que esta situación de ayuno eucarístico haya acrecentado en nosotros el deseo de la Eucaristía y la necesidad de profundizar en su ser y significado.

2.- La tentación del abandono

El Evangelio según san Lucas contiene un pasaje precioso que recoge la experiencia de dos discípulos que habían abandonado la comunidad, se habían sentido engañados y abandonados por Jesús, que no había cumplido sus expectativas. Desanimados y entristecidos, caminaban esa tarde de domingo hacía la aldea de Emaús. Atrás quedaban sus ilusiones y esperanzas, marchitadas por la incomprensible muerte de su Maestro. De pronto, el sombrío discurrir de sus pensamientos se fue llenando de luz al compartir su historia con un Peregrino que les alcanzó por sorpresa.

Durante aquel encuentro, el Peregrino fue disipando sus dudas y tocando su corazón. Les cautivó de tal manera que ya no les importaba su noche, sino la de aquel buen hombre que quería continuar su camino; “quédate con nosotros”, le dijeron. Sentado a la mesa con ellos, al repetir los gestos de la última cena, mientras pronunciaba la bendición, partía el pan y se los iba dando, lo reconocieron. Al momento desapareció de su vista, pero les quedó clara una cosa: Cristo resucitado les había alcanzado para compartir con ellos sus oscuridades, abrir su corazón al sentido profundo de las Escrituras, compartir la mesa, alimentar su vida espiritual, edificar la comunidad e implantar el Reino. Ahora tocaba volver a Galilea para, juntos, comenzar la misión que el Maestro les había encomendado.

En nuestros días, son muchas las personas que, como los discípulos de Emaús, caminan por la vida con desánimo, sin rumbo, desengañados por malas experiencias. En ocasiones, expulsados de la convivencia social, estos hermanos viven y mueren solos ante la indiferencia de casi todos. Algunos fueron empujados a su Emaús particular por desengaños amorosos, por fracasos personales, por creerse autosuficientes o porque, sencillamente, no encontraron sitio en una sociedad tremendamente competitiva.

Esta situación de muchos hermanos y hermanas nuestros se ha visto agravada por la reciente pandemia que venimos padeciendo desde hace meses. Dios necesita de cada uno de nosotros para hacerse presente a tantos caminantes de Emaús que avanzan sin rumbo y sin ánimo. Algunos, además, no cuentan con lo necesario para llevar una vida digna pues carecen de la acogida social, de un hogar adecuado y del alimento necesario para el sustento diario. Esta pandemia no solo nos está dejando dolorosas muertes, sino que está provocando además una grave crisis económica y social.

Como consecuencia de la crisis, está creciendo el número de personas que sufren física, social, psicológica y espiritualmente. Muchas ya están experimentando la noche oscura de los discípulos de Emaús al pensar que todo está perdido. Sin embargo, en medio de tanto dolor y desánimo, al igual que los discípulos de Emaús, bastantes hermanos están descubriendo la presencia misericordiosa de Dios en aquellos que el Papa Francisco ha llamado “los santos de al lado”: el personal sanitario, las fuerzas de seguridad, los capellanes de los hospitales, los vecinos... han sido como estrellas de esperanza en el oscuro camino que nos ha tocado recorrer. Hoy, más que nunca, tenemos necesidad de muchas personas que puedan ser “santos de al lado”, de los que Dios se pueda servir para hacerse presente y ofrecer esperanza a quienes caminan perdidos y desesperanzados.

En medio de tanto dolor, no podemos olvidarnos de aquellos hermanos nuestros que han fallecido por la infección del virus. Oramos por ellos para que participen por toda la eternidad de la victoria del Resucitado. Encomendamos también a sus familiares y amigos para que, además de experimentar la cercanía y el calor de los más cercanos, puedan también descubrir en Jesucristo el fundamento de su esperanza y el faro que ilumine su peregrinación por este mundo hasta el reencuentro futuro.

La Iglesia, la familia de los hijos de Dios, imitando a su Maestro, quiere seguir ofreciendo el sustento material a quien lo necesita, el acompañamiento a quienes se sienten solos y el alimento espiritual, que nace de la Palabra y de los Sacramentos, a todos los que tienen hambre de Dios o necesitan encontrarse con Él para descubrir el verdadero sentido de su vida. Esta es la gran obra social que la Iglesia, nacida del mismo Jesucristo, quiere seguir realizando hasta el encuentro definitivo con el Padre.

3.- Eucaristía: fuente del amor, de la comunión y del servicio

El día antes de culminar su entrega a Dios y a los hermanos, muriendo en la cruz, Jesús, durante la última cena con sus discípulos, quiso dejar un memorial de su obra de salvación instituyendo la Eucaristía. Durante la celebración, pide a los discípulos que renueven aquel gesto y aquellas palabras en memoria de su vida entregada por amor. Con las palabras “haced esto en memoria mía”, confía a la co-

munidad cristiana el encargo de reunirse con asiduidad para celebrar este misterio de amor y comunión.

La Eucaristía es, por tanto, para el cristiano, el memorial del amor de Dios hacia cada ser humano, que se manifiesta en la entrega de su Hijo Jesucristo. Al participar con fe en la celebración eucarística nos unimos profundamente a Cristo y recibimos de Él la fuerza y el amor necesarios para vivir nuestra entrega generosa y servicial a los hermanos. En cada Eucaristía, actualizamos sacramentalmente este misterio de amor, pero un día al año, el día del Corpus Christi, lo hacemos con una especial solemnidad. Por eso, en esta jornada, la Iglesia celebra también el día de la Caridad, puesto que anunciamos y celebramos con profunda fe que de la Eucaristía mana la fuente de todo amor y santidad.

La Iglesia, inundada de alegría, adorna, canta, proclama y adora a Cristo muerto y resucitado en el sacramento de la fe y de la comunión. Él es el origen, camino y meta que puede dar sentido a toda existencia humana y que muestra la vocación a la que es llamado todo cristiano. Jesús nos da realmente su Cuerpo y su Sangre, verdadero maná, que alimenta nuestra vida y la llena de sentido nuestra peregrinación por este mundo hacía la patria celestial. Al recibir al Señor, recibimos el don de la comunión para vencer el virus de la división y el don del amor para hacer frente a la pandemia de la indiferencia.

Además de alabar y dar gracias a Dios por haberse quedado con nosotros hasta el fin de los tiempos, hemos de acoger con gozo su invitación a colaborar con Él en el anuncio del Reino, en la atención a los hermanos y en la transformación del mundo. En la Eucaristía experimentamos la alegría de vivir y recibimos el alimento necesario para reparar nuestras fuerzas desgastadas en el servicio a los hermanos.

Este trabajo de transformación del mundo no podemos llevarlo a cabo solos. Necesitamos de todos y particularmente de nuestras autoridades políticas, civiles, económicas y religiosas. Necesitamos personas con mucha paciencia, con la mirada puesta en los más frágiles de nuestra sociedad, y con una firme voluntad de llegar a acuerdos y de aplicarlos.

Que exista esa voluntad, es hoy lo más importante. Pedimos a todos los ciudadanos que ayuden a hacer posible un diálogo constructivo y eficaz. Oramos para que los muros sean superados, para que los egos, los intereses particulares y las ideologías sean dejadas

a un lado. Oremos para que cuando los interlocutores se encuentren juntos en la misma sala, se miren a los ojos y perciban nuestro clamor y ánimo: «adelante, ustedes pueden...». Esperamos que de estos encuentros emerja también la complicidad y que el gesto de afecto facilite el acercamiento de posturas. Oramos para que el virus de la división, el *diabolo*, que estará siempre al acecho, no consiga romper el buen hacer de todos los interlocutores pues está en juego la construcción del bien común en esta querida casa de todos, que es nuestra sociedad.

4.- Comunidad misionera al servicio de los pobres

Desde la comunión con quienes sufren a causa de la enfermedad o de la muerte de sus seres queridos, y desde la cercanía a tantas personas que carecen de lo necesario para vivir dignamente, el Señor nos invita a dejarnos alcanzar por Él, a compartir su mesa, a ser sus discípulos y, llegado el momento, nos anima a salir en misión. No podemos quedarnos bloqueados por el dolor. El Señor nos llama constantemente a ser discípulos misioneros, a salir a los caminos y encrucijadas de la historia para convocar a todos, especialmente a los desesperanzados, a los pobres y excluidos, a los que experimentan la violencia y la persecución, y a los que habitan en las diferentes periferias de nuestro mundo.

En cada Eucaristía el Señor nos invita a ser como el peregrino del Evangelio que sale al encuentro de tantos hermanos y hermanas que, como los discípulos de Emaús, deambulan por la vida, marcados por la oscuridad del sinsentido, de la falta de un hogar, de la soledad e incluso de las ganas de vivir. Al comulgar con el Cuerpo de Cristo, somos enviados por Él con la energía y la luz necesarias para salir al mundo, para partirmos por los heridos de la vida, para forjar las comunidades que puedan recibirlos con hospitalidad evangélica.

Quienes se preguntan dónde está la Iglesia en estos momentos, pueden dirigir su pregunta a los pobres, a los enfermos, a los discapacitados, a los que están solos, a los ancianos abandonados, a los que buscan sentido en medio de la oscuridad, a los que han perdido un familiar querido, a tantos que buscan a alguien que les escuche... Ellos han encontrado el rostro de la Iglesia en la acogida de los miembros de Caritas y de tantas otras entidades de Iglesia, en los hospitales, los comedores, los centros de acogida y las residen-

cias de ancianos de parroquias y de diversas instituciones eclesiales. Ellos la han encontrado en tantos hombres y mujeres creyentes, que también son la Iglesia, y que se gastan y desgastan por edificar un mundo más justo, más fraterno, más humano y más abierto a Dios. La han encontrado en tantos médicos, enfermeros, auxiliares, transportistas, farmacéuticos, policías, militares, muchos de ellos católicos, que son también la Iglesia. La Iglesia, con la ayuda del Señor, seguirá realizando este servicio diariamente, con humildad, sin pretender ocupar las primeras páginas de los periódicos.

Hoy, día del *Corpus Christi* y de la Caridad, la Iglesia que peregrina en España da gracias a Dios por los miles de católicos que, unidos al Señor, iluminados por su Palabra, alimentados del Cuerpo de Cristo, viven ofreciendo sus vidas y sus recursos a los más necesitados. Damos gracias a los agentes de pastoral, a los voluntarios de Caritas y de tantísimas otras instituciones de la Iglesia. Esta familia que es la Iglesia invita a orar con intensidad por todos ellos, para que el Señor les regale fortaleza de espíritu y lucidez para afrontar la nueva realidad de necesidad y pobreza que está emergiendo. Y, al mismo tiempo que recibe el don del *Corpus Christi*, invoca la especial intercesión de María para que nos libre de la pandemia provocada por el coronavirus y de tantas otras pandemias que a veces nos quedan lejanas pero que provocan sufrimiento a muchos hermanos y hermanas de aquí y del mundo entero. Que Santa María, Madre de Dios y Madre nuestra, nos ayude a poner siempre nuestro corazón en los bienes del cielo y oriente nuestra mirada hacia sus hijos más necesitados.

Tarraconense

Reunió de la Comissió interdiocesana de Litúrgia

11 de juny de 2020

El dia 11 de juny i de forma telemàtica es va reunir el Plenari de la Comissió Interdiocesana de Litúrgia (CIL) presidit per l'Arquebisbe Joan-Enric Vives, amb el coordinador Mn. Joan Baburés, delegat diocesà de litúrgia de Girona, i Mn. Joan Obach, secretari, delegat de Barcelona. Hi han assistit els delegats de totes les Diòcesis de Catalunya excepte el de St. Feliu de Llobregat.

Han pregat pel repòs etern del qui fou delegat de litúrgia d'Urgell, Mn. Xavier Parés, i han donat la benvinguda al nou delegat diocesà d'Urgell, Mn. Emili Villegas.

El punt central de la reunió ha estat la reflexió sobre la vida litúrgica i sacramental durant la pandèmia a les 10 Diòcesis amb seu a Catalunya. L'Arquebisbe Vives ha valorat en nom de l'episcopat català el gran treball realitzat pels delegats diocesans de litúrgia i el Centre de Pastoral litúrgica de Barcelona, aportant materials i ajudes concretes per a l'adaptació en els temps difícils de confinament. Han valorat les moltes iniciatives litúrgiques, l'ajuda de la Santa Seu i alhora la dificultat que ha suposat haver de celebrar el Tridu Pasqual i tota la Pasqua sense la presència pública dels fidels.

També han aprovat la versió catalana dels textos per a la celebració de la memòria lliure de la Mare de Déu de Loreto, els de la missa en temps de pandèmia, així com s'han exposat algunes modificacions en els calendaris litúrgics diocesans.

Reunió 237 dels bisbes de la Tarraconense

16 de juny de 2020

El **dimarts 16 de juny de 2020**, els Bisbes que formen la Conferència Episcopal Tarraconense (CET) han celebrat la reunió número 237 de la Conferència, en la qual han pogut participar-hi tots amb modalitat telemàtica.

1. Els Bisbes han tractat sobre el retorn progressiu a la normalitat de les celebracions litúrgiques i l'activitat pastoral a les parròquies i temples de les 10 diòcesis amb seu a Catalunya en el moment que està a punt de finalitzar l'estat d'alarma, i insisteixen a atendre les recomanacions que les autoritats sanitàries indiquen per evitar els perillosos rebrots de la pandèmia.

També recorden que, entre nosaltres, com en molts països del món, particularment a Amèrica Llatina i Àfrica, la pandèmia de coronavirus ha causat i encara causa estralls entre la població i provoca una crisi social amb greus conseqüències econòmiques, que es manifesten sobretot en la pèrdua de molts llocs de treball. Els Bisbes esperen que al nostre país i arreu del món es treballi conjuntament per una represa que no deixi ningú enrere.

2. També han tractat diferents qüestions relatives al món educatiu a les escoles i en el lleure, que es veuen molt afectats per les mesures dràstiques que reclamen les autoritats, sobretot s'han preocupat per l'atenció sociosanitària dels ancians. Han valorat molt el servei dels educadors, amb tantes iniciatives per acompanyar els infants i joves aquest estiu, i en especial han valorat molt el treball exemplar de tantes comunitats religioses, de tants patronats i de tantes persones que treballen i col·laboren en els centres residencials per a gent gran, tant durant el període de confinament com en l'actual moment de desconfinament. Ha de ser una prioritat atendre amb professionalitat i amb proximitat els ancians i també els infants i adolescents.

Els Bisbes es manifesten tristos i preocupats per l'elevat nombre d'ancians que han perdut la vida durant aquest temps de pandèmia. En relació als ancians cal afirmar els principis d'igualtat de tractament i de dret universal a l'assistència sanitària per a tothom, especialment per a aquells que tenen més fragilitat i feblesa.

3. Mons. Francesc Pardo ha presentat als Bisbes l'informe anual de *Catalonia Sacra* corresponent a l'any 2019, així com també els objectius de l'agenda d'aquest 2020, que es van presentar a la Basílica de la Sagrada Família de Barcelona el passat 11 de març. L'Informe remarca la tasca positiva de l'Església Catòlica en favor del patrimoni cultural, i l'esforç econòmic i personal que realitza tant pel que fa a la restauració dels béns com a la seva conservació i difusió.

4. Els Bisbes han aprovat la versió catalana dels textos de la «Missa en temps de pandèmia» que recentment va aprovar la Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sagraments, i també la versió catalana dels textos de la memòria de la Mare de Déu de Loreto, que se celebra el 10 de desembre.

Finalment, exhorten els cristians a confiar en l'amor fidel de Déu, que no abandona mai el seu poble en el moment de la prova, i a viure aquest temps amb valentia per poder estar al costat de tothom amb gestos concrets de solidaritat i d'estimació.

Tarragona, 18 de juny de 2020

Catalonia Sacra proposa per aquest estiu visitar el patrimoni cultural d'arrel religiosa de "km 0".

Paisatge, país, immensitat, memòria, color, silenci o ànima són només alguns dels molts valors que pot transmetre el patrimoni cultural de l'Església. *Catalonia Sacra* llança "Tot és aquí", una iniciativa que vol convidar a descobrir i visitar monuments de gran valor cultural i un actiu turístic de primer nivell: catedrals, monestirs, santuaris, ermites,... Adreçada especialment per a persones que passaran les vacances d'estiu a Catalunya, "Tot és aquí" vol visibilitzar un patrimoni repartit arreu de la geografia, dels Pirineus al mar, clau per entendre la cultura i el país, i amb formats i estils molt diversos.

En les circumstàncies actuals, les característiques d'aquest patrimoni el converteixen en la destinació ideal: amplis espais, poques aglomeracions, bona temperatura, atenció individualitzada... D'altra banda, tots aquests espais han preparat al detall la reobertura, i disposen d'un protocol de seguretat i higiene davant de la Covid-19 per poder gaudir plenament de la visita.

Una de les accions que serveixen per invitar a conèixer aquest patrimoni és un vídeo promocional que visualitza el resultat de la vivència espiritual de la societat al llarg dels segles, i que posa en relleu els seus múltiples valors històrics, artístics, sentimentals o paisatgístics. Un patrimoni bell, fascinant, divers i profundament viu amb romànic, gòtic, barroc o contemporani que es pot conèixer o revisitar aquest estiu.

L'objectiu és incentivar un consum cultural de proximitat, de “km 0”, que no té res a envejar al d'altres països i que aporta al visitant un valor afegit que va més enllà del mer entreteniment. Un patrimoni que es pot visitar amb mirades molt diferents, bé sigui des dels seus valors estrictament culturals com també des d'un enfocament espiritual o de reflexió.

Al web de «Tot és aquí» s'hi poden trobar fitxes informatives d'una trentena d'espais que estan oberts a la visita i disposen d'una dinàmica turística (horaris d'obertura continuats, atenció al visitant, servei de guiatge...). Aquests edificis formen part d'una xarxa que des de fa uns mesos treballa coordinadament per impulsar la visita al patrimoni cultural de l'Església.

Les accions d'aquesta iniciativa es reforçaran a les xarxes socials de Catalunya Sacra. Es recomanarà la visita a aquests espais i es destacaran algunes de les seves singularitats, per a incentivar una visita més fructífera.

Noticiari i comunicats

Mons. Jesús Fernández González, nombrado obispo de Astorga

La Santa Sede hacía público el lunes 8 de junio, que el papa Francisco había nombrado a Mons. Jesús Fernández González obispo de Astorga. Así lo ha comunicado la Nunciatura Apostólica en España a la Conferencia Episcopal Española (CEE). Mons. Fernández González es en la actualidad obispo auxiliar de Santiago de Compostela.

La sede de Astorga estaba vacante tras el fallecimiento de Mons. Juan Antonio Menéndez Fernández el 15 de mayo de 2019. Ha estado al frente de la diócesis, como administrador diocesano, el sacerdote José Luis Castro Pérez.

Mons. Jesús Fernández, obispo auxiliar de Santiago de Compostela desde 2014

Mons. Jesús Fernández González nació en Selga de Ordás (León) el 15 de septiembre de 1955. Cursó estudios en el seminario menor y mayor de León. Fue ordenado sacerdote el 29 de junio de 1980. Posteriormente obtuvo la Licenciatura en Filosofía por la Universidad Pontificia de Salamanca (1990-1992), donde ha realizado así mismo los cursos de Doctorado en esta materia.

Su ministerio sacerdotal lo desarrolló en la diócesis de León. Fue párroco de Senra de Omaña (1980-1982); y después en Villaquilambre, formador y profesor en el seminario menor San Isidoro (1982-1987) y rector de este seminario (1987-1990). Tras cursar estudios en Salamanca, regresó al seminario menor como profesor, formador y director espiritual (1992-1997). También fue párroco de Cuadros y formador en el seminario mayor San Froilán (1997-2003), Vicario episcopal de Pastoral y del Clero (2003-2010) y Vicario General y del Clero (2010-2013). Profesor del Centro Superior de Estudios

Teológicos (1992-2013) y del Instituto Superior de Ciencias Religiosas (2001-2013). Además, fue director del periódico diocesano “Iglesia en León” y capellán, durante quince años, del equipo de fútbol Cultural y Deportiva Leonesa S.A.D. Formó parte del Equipo de Asesores de Vicarios Generales y de Pastoral de la Comisión Episcopal de Pastoral de la CEE.

El 10 de diciembre de 2013 fue nombrado por el papa Francisco obispo auxiliar de Santiago de Compostela. Recibió la consagración el sábado 8 de febrero de 2014.

En la Conferencia Episcopal Española es presidente de la Subcomisión Episcopal de Acción Caritativa y Social desde marzo de 2020. Ha sido miembro de las Comisiones Episcopales de Pastoral Social (2014-2020) y de Pastoral (2014-2017).

Mons. Santiago Gómez Sierra, nombrado obispo de Huelva

La Santa Sede hizo público el lunes 15 de junio de 2020, que el papa Francisco había aceptado la renuncia presentada por el obispo de Huelva, Mons. José Vilaplana Blasco, y había nombrado nuevo obispo de esta sede a Mons. Santiago Gómez Sierra, en la actualidad obispo auxiliar de Sevilla.

Mons. José Vilaplana continuará como administrador apostólico de la diócesis de Huelva hasta la toma de posesión de su sucesor.

Mons. Santiago Gómez Sierra nació en Madridejos (Toledo) el 24 de noviembre de 1957 y fue ordenado sacerdote en la diócesis de Córdoba el 18 de septiembre de 1982. Es licenciado en Filosofía y Ciencias de la Educación (sección Filosofía) por la Universidad Complutense y en Teología (especialidades de Dogmática y Fundamental) por la Universidad Pontificia de Comillas.

Mons. Santiago Gómez, obispo auxiliar de Sevilla desde 2011

En la diócesis de Córdoba desempeñó en dos ocasiones el cargo de vicario general, además de formar parte del cabildo catedral, del

que fue deán hasta su traslado a Sevilla, y del consejo presbiteral y el colegio de consultores.

Tras su ordenación sacerdotal fue destinado a Alcolea, siendo más tarde arcipreste del Alto Guadalquivir, y pasando posteriormente a la parroquia de San Juan y Todos los Santos (La Trinidad), en la que ejerció los oficios de párroco y adscrito.

Además de capellán y confesor de diversas comunidades religiosas, fue director espiritual de la sección cordobesa de la Adoración Nocturna Femenina Española. Vicerrector y formador del seminario mayor, así como profesor del mismo y del ISCR “Beata Victoria Díez”, ha trabajado también en otros ámbitos del campo educativo (vicepresidente del patronato de la Escuela Universitaria de Magisterio, miembro del consejo diocesano para la Educación Católica) y la pastoral vocacional.

Ha sido presidente de la Comisión Ejecutiva de la Obra Pía Santísima Trinidad y vocal de la Junta de Gobierno de la Fundación “Santísima Trinidad. También ha sido miembro del consejo de administración de CajaSur y presidente del mismo.

El 18 de diciembre de 2010 se hacía público su nombramiento como obispo auxiliar de Sevilla. Recibió la ordenación episcopal el 26 de febrero de 2011.

En la CEE es miembro de la Comisión Episcopal para la Evangelización, Catequesis y Catecumenado desde marzo de 2020. Fue miembro de la Comisión Episcopal de Enseñanza y Catequesis y de la Comisión Episcopal de Pastoral desde 2011.

Es delegado permanente por parte de los obispos del Sur de España para la Enseñanza.

Mons. José Vilaplana, obispo de Huelva desde 2006

Mons. José Vilaplana nació en Benimarfull, provincia de Alicante y archidiócesis de Valencia, el 5 de diciembre de 1944. Cursó estudios eclesiásticos en el seminario metropolitano de Valencia, recibiendo la ordenación sacerdotal el 25 de mayo de 1972. Durante el curso 1980-1981 realizó estudios de Teología Espiritual en la Pontificia Universidad Gregoriana de Roma.

Tras su ordenación sacerdotal desarrolló su ministerio, de 1972 a 1974, como coadjutor en la parroquia Cristo Rey de Gandía (Valencia). Desde ese año y hasta 1980 fue rector del seminario menor de Játiva y responsable del Instituto de BUP de la misma población. Fue vicario episcopal de la zona de Alcoy-Onteniente y párroco de Penáguilla, Benifallim y Alcolecha entre 1981 y 1984. En 1984 fue párroco de San Mauro y San Francisco en Alcoy (Alicante).

El 20 de noviembre de 1984 fue nombrado obispo auxiliar de Valencia y recibió la ordenación episcopal el 27 de diciembre de ese mismo año. El 23 de agosto de 1991 fue trasladado a la sede episcopal de Santander. El 17 de julio de 2006 fue nombrado obispo de Huelva.

Sumari

BISBAT

Sr. Bisbe

PARAULES DE VIDA: Recuperar la vida eclesial: L'oració en la vida de l'Església	267
Recuperar la vida eclesial: El testimoniatge de la caritat	268
Jesús, benèvol i humil de cor	270
Sant Pere i Sant Pau	271
Recuperar la vida eclesial: La oració en la vida de la Iglesia	272
Recuperar la vida eclesial: El testimonio de la caridad	274
Jesús, manso y humilde de corazón	275
San Pedro y San Pablo	277

Activitats de D. Enrique Benavent Vidal, bisbe de Tortosa. <i>Maig 2020</i>	278
---	-----

Vicaria General

Funeral diocesà per les víctimes del Coronavirus	280
--	-----

Crònica diocesana

Aniversari de la consagració i dedicació de la catedral de Tortosa	281
Nota de Premsa, presentació de la memòria social any 2019. Càritas Diocesana de Tortosa davant el COVID-19	282
Celebració del Corpus Christi a la Catedral	282

SANTA SEU

Congregación para el Culto Divino y Disciplina de los Sacramentos

Carta a los Presidentes de las Conferencias Episcopales sobre las invocaciones “Mater misericordiae”, “Mater spei”, y “Solacium migrantium” para su inclusión en las Letanías Lauretanas	286
--	-----

CONFERÈNCIA EPISCOPAL ESPANYOLA

Mensaje con motivo del Día de la Caridad “ <i>Sentado a la mesa con ellos</i> ” (Lc 24, 18) 4 de junio 2020, Corpus Christi	288
---	-----

TARRACONENSE

Reunió de la Comissió interdiocesana de Litúrgia Juny 11, 2020	294
Reunió 237 dels bisbes de la Tarraconense. 16 de juny de 2020	294
Catalonia Sacra. Proposta cultural	296

NOTICIARI I COMUNICATS

Mons. Jesús Fernández González, nombrado obispo de Astorga	298
Mons. Santiago Gómez Sierra, nombrado obispo de Huelva	299

Gràfica Dertosense, s.l.

Cervantes, 21 - 43500 Tortosa

Dipòsit Legal: T. - 22-1958

Disponibile

Disponible

Disponible